

Klidně solí i světlem, hlavně, když nemusím vyčnívat

Představte si, že jste někde v učebně, přednáškovém sále, koneckonců i v kostele a máte nějak razit, být více na očích druhým. Nevím, jak kdo, ale asi dost lidí by spíše raději splynulo se svou židlí, zvláště když víme, že by mohla být zaměřena pozornost na nás. Dnes nás, své učedníky, Ježíš vyzývá být pro

druhé solí i světlem, tedy něčím, co je ne první ochutnání poznatelné či být tím, co naše oči prvně zaregistrují, když někde v prostoru uvidí zdroj světla. Prostě razit.

Když vstoupíme do starobylých chrámů, nebo když se zadíváme na ikony, snad první věcí, kterou jsou naše oči upoutány, je zář zlaté barvy. Ať už to jsou ornamenty sloupů, oltářů nebo v případě ikon zlaté pozadí, na němž je zobrazena postava Krista nebo nějakého světce. Zář zlata poutá oči, snad proto i zlato je tak člověkem ceněno jako nejvzácnější kov, s nímž se od nepaměti hodnotí věci v obchodních směnách.

Zář chrámů, ikon nebo svatozářích soch a obrazů světců však nepředstavuje nějakou energetickou auru, jak by mohli říci neopohané. Zářící zlato zde připomíná zář Krista, skrze jehož lidství dává zazářit svému Otci i Duchu Svatému. Zář vycházející ze svatozářích světců, je zář přítomnosti Nejsvětější Trojice, která je skrze Krista v nich přítomna. Jak píše apoštol Pavel: „Neboť Bůh, který řekl: ‚Ať ze tmy zazáří světlo!‘ Zazářil i v našem srdci, aby osvětlil lidi poznáním Boží velebnosti, která je na Kristově tváři“ (2 Kor 4,6).

Evangelista Jan píše: „Ježíš k nim (učedníkům) opět promluvil a řekl: ‚Já jsem světlo světa; kdo mě následuje, nebude chodit ve tmě, ale bude mít světlo života‘“ (Jan 8:12). A v knize Zjevení píše o vzkříšených věřících: „Nebudou potřebovat světlo lampy ani světlo slunce, neboť Pán Bůh bude jejich světlem a budou s ním kralovat na věky věků“ (Zj 22,5).

Být světlem světa, je Ježíšovo přání, příkaz, pro nás, jeho učedníky. Mít v sobě Ježíšovo srdce plné lásky a úcty k jeho Otci, plné Ducha života a lásky ke všemu a ke každému, tak jako Ježíš. Být světlem světa znamená nést si ve svém nitru Ježíšovo smýšlení, které se projeví jak v našem myšlení, tak i slovech, tak i ve stylu jednání.

Být solí tohoto světa a starat se o to, aby neztratila svou slanost? Lze ztratit slanost? V době Ježíšově získávali sůl především z Mrtvého moře, vypařením vody. Jenže ne všechno po vypaření byla sůl. Byly tam i jiné minerály a prvky, které znehodnocovaly chuť soli v kuchyňském použití. Čím více těchto látek, tím více byla taková sůl pro kuchyň nevhodná. Čím více v našem životě věcí i času, které nejsou sourodé s Ježíšem, tím méně jsme věrohodnými Ježíšovými učedníky, ztrácíme slanost, dáváme Světlo pod pokličku.

Být světlem a solí znamená žít s Ježíšem co možná nejvíce, mít jeho smýšlení. Může to být pro mnohé oddechnutím, že nemusí nějak razit či uměle vyčnívat a upozorňovat na sebe, že je křesťan. Na druhou stranu je to výzva k neustálému vnitřnímu životu s Pánem. O to se za sebe navzájem můžeme modlit.